

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

№11 (86)
ЛИСТОПАД
2011 РОКУ

ЖЕРТВА ХВАЛИ

(Пс. 49:23)

Кожного року на планеті Земля настає пора, коли вся природа одягається у багряно-золотисті шати, з полів і садів збирають урожай, а діти Божі складають своєму Творцю хвалу і подяку за всі милості і благословення, як і написано: «Подяку складайте за все, бо така Божя воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18).

СТ. 3

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

Шановний Михайле Степановичу! Прийміть сердечні вітання з нагоди Вашого 60-ліття від Правління, Комітету, всіх священнослужителів і вірних Церкви Християн Віри Євангельської України!

Боже провидіння передбачило для Вас особливий шлях – від проповідника сільської церкви до старшого єпископа ЦХВЕУ. Ми щиро дякуємо Богові за Вас і Вашу вірність у служінні Його Церкві. Ваша активна громадянська позиція у праці на міжконфесійному та церковно-державному рівнях слугує прикладом для всіх нас.

Молимося, щоб Боже покровительство і надалі супроводжувало Вас та Вашу родину, а наступні роки життя були рясними на славу Божу та плідними для Церкви і народу України!

З любов'ю,
брати і сестри в Господі.

ЗАМОК НА ПІСКУ

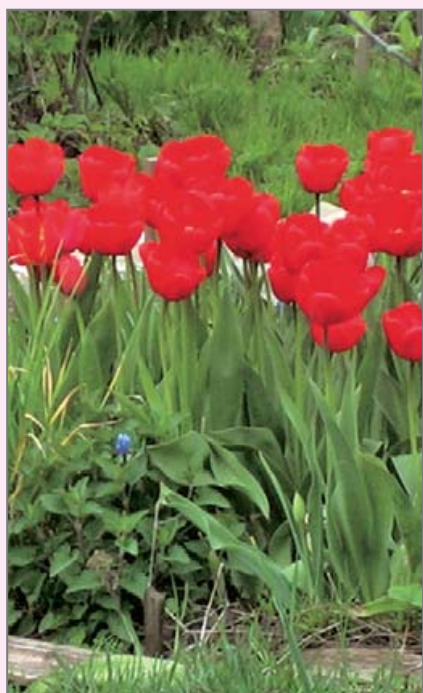

На берег моря прийшла група людей. Серед них була одна сім'я: маленька дівчинка і її батьки. Коли батьки почали розстеляти плед і влаштовуватися на пляжі, іншим з їхньої групи це місце не сподобалося, і вони відійшли від них на деяку віддаль...

А батьки дівчинки залишилися. Дівчинці дуже подобалася компанія, і вона не вагаючись пішла з ними, чим поранила серце батьків. Але вони її не стримали і здалека наглядали за нею.

СТ. 2

А ДЕ Ж БОГ?

Показувати людям Бога — важке завдання. По-перше, не всі Його можуть побачити: «Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога» (Мт. 5:8). По-друге, «ніхто Бога ніколи не бачив...» (Ів. 1:18). Ще є по-третє, по-четверте і т. д. І все-таки, спробуймо показати Бога. Не для цікавих, а для тих, хто шукає Його.

СТ. 5

ЄВРОПА ЄДИНА — ЄВРОПА РОЗДІЛЕНА, або СОН ІЗ МИНУЛОГО ПРО ТЕПЕРІШНЄ

СТ. 2

ПРАВО НАЗИВАТИСЯ СВЯТИМ

Кого можна назвати святою людиною? Хто святий в очах Божих, а хто — в очах людей?

СТ. 3

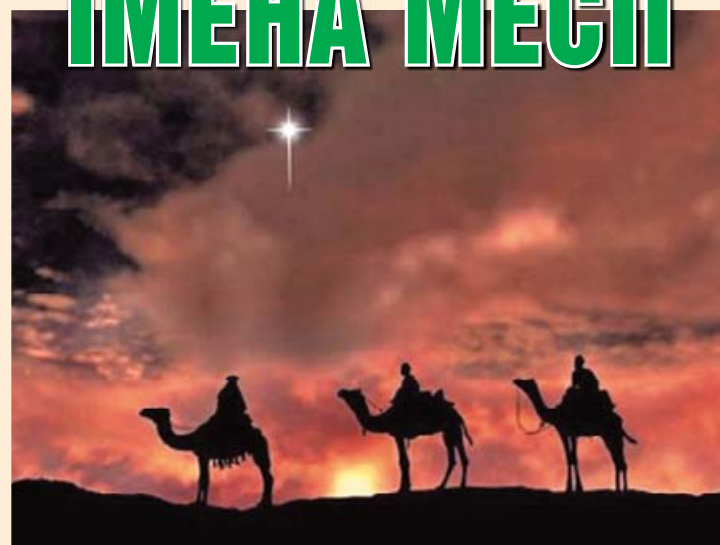
ПРО ЩО СВІДЧАТЬ ПРИРОДНІ КАТАСТРОФИ?

2011 рік розпочався серією сильних землетрусів: 1 січня з магнітудою 7 балів в Аргентині, 2 січня з магнітудою 7,1 бала і 10 січня з магнітудою 6 балів біля узбережжя центральної частини Чилі, 12 січня — з магнітудою 6,5 бала біля островів Бонін і 18 січня — з магнітудою 7,2 бала в Пакистані.

У лютому відбувся землетрус в Хакасії, а в Китаї підземні поштовхи залишили без домівок 80 тисяч чоловік.

СТ. 4

ІМЕНА МЕСІЇ

Стародавні єврейські мудреці та юдейські коментатори Святого Письма особливо ретельно вивчали значення біблійних імен, намагаючись розгадати прихований в них натяк на час майбутнього визволення, на Месію. На думку рабинів, імена Месії описують сутність Його місії.

СТ. 7

ЄВРОПА ЄДИНА — ЄВРОПА РОЗДІЛЕНА, або СОН ІЗ МИНУЛОГО ПРО ТЕПЕРІШНЄ

Криза — слово грецького походження. За гіркою іронією найскладніше світову економічну кризу переживають саме на батьківщині цього популярного терміну — у Греції. Але не тільки цю країну називають «слабкою ланкою» Євросоюзу. Економічні проблеми Португалії, Іспанії, Ірландії також загрожують стабільності єдиної Європи. Чому Європейський Союз, котрий, за прогнозами політиків, повинен був у короткий термін стати новим світовим лідером, залишається залежним від своїх учасників, що відстають в економічному розвитку? І скільки буде тривати така ситуація?

Дивно, але відповідь на ці запитання можна знайти не в прогнозах вчених, а в стародавньому пророцтві, яке говорить, що до кінця історії землі на території Європи не буде створено єдиної держави, котра могла би претендувати на світове панування.

Одним із найдавніших снів за всю історію людства можна назвати сон, що приснився понад 2600 років тому цареві стародавнього Вавилону. Ця історія описана в Біблії, у другому розділі Книги пророка Даниїла.

Вавилон був найвеличнішою, найбагатшою і найбільш впливовою з усіх імперій в цивілізованому світі тих днів. Нею правив наймогутніший цар Навуходоносор. У другий рік свого царювання він роздумував на своєму ложі про те, як довго буде процвітати його царство. Тієї ночі Бог вирішив показати самодержавцю, що відбудеться в майбутньому.

Вранці цар прокинувся зі свого тяжкого сну дуже стривожений. Незважаючи на ранній час, до царя були викликані астрологи, маги, чарівники і заклиначі. Цар вимагав, щоб вони розповіли, що йому снилося, і витлумачили сон. Але вавилонські мудреці були безсилі виконати цей наказ.

Розлючений цар наказав воїнам стратити мудреців. Дізнавшись про те, єврейський юнак Даниїл, що володів від Бога даром пророцтва, попросив небагато часу, щоб звернутися до Бога і попросити в Нього мудрості для витлумачення царського сну. І Бог тієї ж ночі відкрив Даниїлу загадковий сон у нічному видінні. Ставши перед царем, Даниїл почав свою мову зі слів: «Але є на небесах Бог, що відкриває таємниці, і Він завідомив царя Навуходоносора про те, що буде в кінці днів...» (Дан. 2:28).

Отже, спочатку Даниїл описав цареві його сон: «Ти, царю, бачив, аж ось один великий бовван — цей величезний, а блиск його дуже сильний; він стояв перед тобою, а вигляд його був страшний. Цей бовван такий: голова його — з чистого золота, груди його та рамена його — з срібла, нутро його та стегно його — з міді, голінки його — з заліза, ноги його — частинно з заліза, а частинно з глини. Ти бачив, аж ось одірвався камінь сам, не через руки, і вдарив боввана по ногах його, що з заліза та з глини, — і розтрощив їх. Того часу розтрощилося, як одне, — залізо, глина, мідь, срібло та золото, і вони стали, немов та полова з току жнив, а вітер їх розвіяв, і не знайшлося по них жодного сліду; а камінь, що вдарив того боввана, став великою горою, і наповнив усю землю» (Дан. 2:31-35).

І ось Даниїл переходить до суті цього сну. Дивлячись прямо в вічі цареві, він говорить: «Ти — голова, що з золота» (Дан. 2:38). Історики підтверджують, що золоту було найвідповіднішим символом для Вавилонського царства. Воєнні завоювання і архітектурні шедеври Вавилону неперевершені. Золото щедро використовувалось для оздоблення вавилонських споруд. Легендарні висячі сади Вавилону були одним із семи чудес світу, відомих у стародавньому світі.

Даниїл продовжував: «А по тобі постане інше царство, нижче від тебе...» (Дан. 2:39). І Даниїл дожив до того часу, коли це сталося. 13 жовтня 539 р. до Р. Х. золоте царство Вавилону прийшло до свого безславного кінця. Коаліційний уряд мідян і персів, звичайно, був менш могутнім, ніж велична

Вавилонська імперія, але він правив Середнім Сходом протягом двох віків.

Даниїл передбачив, що правління цього царства із срібла також підійде до кінця: «... і царство третє, інше, що з міді, яке буде панувати над усею землею» (Дан. 2:39). Це пророцтво сповнилося, коли блисучий молодий полководець Олександр Македонський розбив перського царя Дарія III у битві при Арбелі в 331 р. до Р. Х. І третьою світовою державою стала Греція.

У віці 25 років Олександр став правителем найобширнішої імперії, яка коли-небудь існувала. Цікаво, що більшість обладунків, які носили греки, були зроблені з міді — третього металу зі сну Навуходоносора. Олександр помер від лихоманки, не доживши й до 33 років. Після його смерті імперія ослабла і була розділена на кілька частин, поки, нарешті, не була знищена в битві при Півні в 168 р. до Р. Х.

Тепер настає час найжахливішого з цих трьох царств. Залізні голінки добре годилися для опису безжалюї руйнівної влади четвертої світової імперії. Ось як Даниїл описує її цареві: «А царство четверте буде сильне, як залізо, бо залізо товче й розбиває все, так і воно стовче й розбіє, як залізо, що все розбиває» (Дан. 2:40). Це точний опис Римської імперії.

Далі хід пророцтва змінюється. Ніякої єдиної світової імперії після Риму не виникне: «А що ти бачив ноги та пальці частинно з гончарської глини, частинно з заліза, то це буде поділене царство, і в ньому буде трохи залізної міцї, бо ти бачив залізо, змішане з глейкою глиною... то вони змішані будуть людським насінням, а не будуть прилягати одне до одного, як залізо не змішується з глиною» (Дан. 2:41, 43).

Пророк передбачив, що відбудеться поділ залізної монархії Риму. Саме так і сталося. Варварські набіги розділили імперію на кілька держав, які сформували основу сучасної Європи. Господь сказав, що ці царства вже ніколи не об'єднаються в одну світову імперію. Навіть із спільним ринком і єдиною валютою вона залишиться роздробленою.

Причому країни символічно представлені такими різними матеріалами, як залізо і глина, що свідчить про те, що частина держав розділеного царства будуть зберігати сильні позиції, а частина — залишиться слабкими. Саме ця «глиняна» крихкість не дозволила Європі набути колишньої єдності, сили і могутності в ході всієї дальнішої історії землі.

З часів пророка Даниїла минуло майже дві з половиною тисячі років. Послідовно змінювали одна одну великі імперії. Після падіння Риму багато правителів намагались створити світові держави, але всі ці спроби закінчились провалом. Амбіційні плани Карла Великого, Наполеона, Гітлера зазнали краху. І сьогодні Європа, названа Єдиною, залишається територією, яку роздирають проблеми і протиріччя.

А що відбудеться далі? Ось яке завершення сну про великого боввана: «А за днів тих царів Небесний Бог поставить царство, що навіки не зруйнується, і те царство не буде віддане іншому народові. Воно потовче й покінчить усі ті царства, а саме буде стояти навіки. Бо ти бачив, що з гори відірвався камінь сам, не руками, і потовче залізо, мідь, глину, срібло та золото» (Дан. 2:44-45).

Наступною великою подією на сцені людської історії буде Друге пришестя Христа і встановлення Його Царства не руками людськими, а могутньою рукою Божою — Царства, котре наповнить всю землю. Тоді сповниться пророцтво: «Перейшло панування над світом до Господа нашого та до Христа Його — і Він зацарює на вічні віки!» (Об. 11:15).

І ця подія обов'язково відбудеться, як відбулися раніше сповнені частини пророцтва.

Дорогі друзі! Світ перебуває не в руках людини. Він — у руках Божих. Але людина, яка досліджує Біблію і вірить в це дорогоцінне Боже Слово, у повній безпеці, тому що знає не лише про те, чого очікувати в майбутньому, але і як здобути спасіння від усіх прийдешніх бід, що грядуть на нашу планету.

Це спасіння полягає в твердій вірі у Володаря майбутнього Царства Божого — Сина Божого Ісуса Христа, Котрий на Голгофському хресті доказав Своєю любов до людей і звертається до серця кожного з нас: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам...» (Мт. 25:34). Відізвіться на Його заклик!

Підготувала Наталія Вороніна.

«Стан суспільної моралі в Україні»

ЗВЕРНЕННЯ

Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до учасників парламентських слухань

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій, членами якої є конфесії, що представляють понад 95% релігійної мережі України та всі основні віросповідні напрямки — християнство (православ'я, католицизм і протестантизм), іслам та юдаїзм — висловлює глибоке занепокоєння станом суспільної моралі в нашій країні та закликає разом шукати правильні шляхи подолання існуючої моральної кризи.

Ми глибоко переконані в тому, що поняття моральності дане людству Богом для нашого блага.

Відомо, що кожна людина особисто визначає, які моральні принципи вважати правильними. Проте коли йдеться про громаду — тут природно свобода особистості повинна бути гармонізована зі свободою її ближніх, з благом цілого суспільства, яке, зрештою, є благом і для кожного зокрема. Власне, тому і виникає потреба ухвалення законодавчих актів, які повинні забезпечувати належний рівень суспільної моралі.

Такий закон має спиратись на досвід та мудрості поколінь наших предків. Він має бути вказівником вірного життєвого шляху, пересторогою від неправних помилок.

Ми неодноразово чули думки, що «мораль — це приватна справа», тому не слід втручатися в цю сферу, а спроби законодавчого врегулювання суспільної моралі, жорстку реакцію на аморальність, прихильники таких думок, оголошують «обмеженням самовиразу», «цензурою», «ханжеством».

Поширення аморальності, життя заради насолоди (гедонізм), прагнення до егоїстичного самовиразу руйнують як особистість, так і суспільство в самих його основах. Очевидний причинно-наслідковий зв'язок між падінням рівня суспільної моралі, з одного боку, і такими суспільними явищами, як алкоголізм та наркоманія, поширення венеричних хвороб, епідемія ВІЛ/СНІД, занепад сімейних цінностей — з другого. Нецензурна лексика у ЗМІ, доступність порнографії, культивування ставевої «свободи» та «вільних відносин», публічне паплюження священних символів — все це підживлює в людині, а особливо у молоді, відчуття, ніби «все можна», ніби насправді немає різниці між добром і злом, законом і беззаконням, що в результаті породжує вседозволеність.

Чи зможе людина, сформована таким світоглядом, створити міцну повноцінну сім'ю, народити й гідно виховати дітей, бути здоровим і активним членом суспільства? Навряд. До 25-30-літнього віку така людина спустошується, пересичується і «спробувавши все» втрачає сенс життя.

Саме тому Церкви і релігійні організації підтримують необхідність існування в Україні законодавства, яке врегулює моральне життя нашого суспільства. Необхідні закони про шлюб та сім'ю, про охорону материнства і дитинства, необхідні закони, які визначають взаємні обов'язки батьків та дітей, необхідні чіткі законодавчі критерії моральності в суспільстві.

Ми твердо переконані, що повинні існувати ясний і дієвий, а не просто декларативний, закон про суспільну мораль, а також ефективний механізм його реалізації.

Проте не слід забувати, що є сили, яким аморальність приносить великі прибутки. Ці сили за всяку ціну будуть боротись проти ухвалення будь якого закону, що має на меті врегулювання правил суспільної моралі.

Саме тому ми співпрацюємо з Національною експертною комісією з питань захисту суспільної моралі і вважаємо її працю не лише корисною, але й необхідною для суспільства.

Церкви і релігійні організації України відкриті до діалогу з усіма, хто зацікавлений у моральному оздоровленні суспільства. Спільними зусиллями ми зобов'язані і можемо протистояти деморалізації нашого суспільства та зберегти його від саморуйнування.

Бажаємо Верховній Раді мудрих рішень! І нехай всім, хто бореться за правду і добро, допомагає Бог! *Виголошено 9 листопада 2011 року у сесійній залі Верховної Ради України під час парламентських слухань на тему «Стан суспільної моралі в Україні».*

ЗАМОК НА ПІСКУ

Людам було весело, і вони не звертали уваги на те, що відкинули і образили своєю поведінкою батьків дівчинки. Дівчинка з усіх сил хотіла повернути до себе увагу людей і нічого іншого не придумала, як почала перед ними будувати з піску чудовий палац. Вона носила відерцем воду, змочувала пісок і дуже старанно будувала цей прекрасний за своєю архітектурою палац.

Так буває і в нашому житті — не лише у ставленні до батьків, але й у ставленні до Бога!

Як багато піщаних замків ми будуюмо перед людьми для того, щоб їх чим-небудь вразити і заслужити їхню похвалу. Ми вражаємо — одних одягом, інших — розкішними стравами. Братів-служителів намагаємося вразити нашим, не від Бога, служінням. А по суті, якщо подивитися в корінь всього, то висвічується корінь гордості. Саме цьому дереву гордості потрібне таке добриво, як самовираження через похвалу людей. І що ж? Дивиться на нас Господь з висоти, як ті батьки на свою дівчинку, і бачить, як ми культивуємо свою значущість і підживлюємо свою гордість і свою пихатість.

І ще болючіше Йому, коли ми це робимо для тих, хто відкинув Його Самого, як відкинули ті люди батьків дівчинки. Як наслідок, ми не лише живимо свою гордість, яка підлягає смерті, а й служимо тим, чий діла не до вподоби Богові! І як потрібна була мудрість і відданість батьків цій дівчинці, так вкрай необхідна мудрість від Бога і всім нам, щоб не витратити час на будівництво піщаних замків перед людьми і не розсипати перла під ноги свиням!

Великим було розчарування дівчинки, великою була рана в її серці, бо якщо ці люди були здатні відкинути її батьків, то, рано чи пізно, вони відкинули і її, розтоптали б її душу, мов той замок на піску!.. І чим раніше це сталося б, тим швидше ця дівчинка через набутий досвід розчарування була б здатна у великій спразі здобувати мудрість Божу.

«Не давайте святого псам і не розсипайте перел своїх перед свинями, щоб вони не потоптали їх ногами своїми і, обернувшись, щоб не розшматували й вас...» (Мт. 7:6).

С. В.

ПРАВО НАЗИВАТИСЯ СВЯТИМ

Проблема святості актуальна для будь-якого віку. Існує особливий регламент, який встановив Бог. Якщо ми його порушимо, у нас виникають проблеми.

Отже, кого можна назвати святою людиною? Звернімося до Писання: «Але ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто поклав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петр. 2:9). Ми несемо велику відповідальність за те, що нам доручив Господь. Тому що ми — храм Святого Духа, і ми не свої. Ми — співгромадяни святих і своїх Богів, ми — люди, взяті в уділ.

І тому Бог висуває до нас вимоги. Він вимагає від нас святості: «Будьте святи, як Я святий». Якщо ми поведимося свято, якщо перебуваємо в Ісусі Христі, як апостол Павло, то відкривається секрет успішного життя: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі» (Фил. 4:13).

Апостол Павло справді демонстрував силу влади. Дари Духа Святого, дані йому, він використовував, щоб авторитет Бога зростав у світі, щоб Слово Його утверджувалося. Щоб Бог через нас, віруючих людей, руйнував діла диявола, тому що Христос переміг диявола, відняв у нього ключі від пекла і смерті. Бог хоче перебувати в нас, і ті, хто віддав себе Богові, можуть розраховувати на успіх, на благословення і право називатися Божим народом.

Розповідають історію про жінку, яка була організатором концертів для найпопулярніших зірок естради, у тому числі для Алли Пугачової. Сталася так, що вона збанкрутіла: позбулася кар'єри, будинку, автомашини, грошей, чоловіка. Вона опустилася, жила десь в Туапсе, спала на лавках, постійно пиячила і ніяк не могла отямитися після удару, що на неї звалився. Парадокс полягав у тому, що колись на честь цієї жінки була написана пісня «О, яка це жінка, мені б таку».

Але Бог милостивий. Її донька потрапила на євангелізаційне зібрання в Мінську, там покаялася, прийняла Христа як Господа і Спасителя, поїхала на південь, віднайшла свою маму в міському парку і засвідчила їй про Христа. Світло для цієї жінки засяяло знову, вона повстала з темряви, воскресла для нового життя і нині очолює служіння божмам в Мінську. Бог підняв її з dna життя, допоміг розірвати ланцюг, яким зв'язав її сатана. Світ, в якому панують похоть оцей, похоть плоті і гордість життєва, нищать людину.

Ми покликані відображати Святого Бога у своїх характерах і вчинках. У нас повинні бути такі самі думки, що і в Христі Ісусі. У Біблії написано: «А хто каже, що в Нім пробуває, той повинен поводитися, як поводить Він. Улюблені, — не пишу я для вас нову заповідь, але

заповідь давню, яку мали від початку: заповідь давня, — то слово, що чули його від початку. Але нову заповідь я вам пишу, що справді вона в Нім та в вас, — що минається темрява, і світло правдиве вже світить. Хто говорить, що він пробуває у світлі, та ненавидить брата свого, той у темряві досі. А хто любить брата свого, той пробуває у світлі, і в ньому спотикання немає. Хто ж ненавидить брата свого, пробуває той у темряві й ходить у темряві, і не знає, куди він іде, бо темрява очі йому осліпила. Пишу я вам, дітоньки, що гріхи вам прощаються ради Імення Його» (1 Ів. 2:6-12). І ще: «Ми знаємо, що кожен, хто народився від Бога, не грішить, — бо хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий його не торкається» (1 Ів. 5:18).

Увесь секрет якраз і полягає в тому, що людина береже себе. Бог зробив все і дав нам все, необхідне для життя і благополуччя. Проблема сучасного християнина, як, зрештою, і людей у всі віки, в тому, що люди відходили від Бога, не перебували в Ньому, вони порушували ті заповіді, той порядок, котрі встановив Бог. «Вийдіть із світу, відділіться і не торкайтесь до нечистого», — говорить Господь. Але ми порушуємо це повеління і в результаті завдаємо серйозної шкоди своєму духовному життю. Нам треба повернутися до Бога і сказати: «Господи! Своїми власними силами я не можу перемогти світ. Але я хочу заховатися в Тобі і там перебувати. І тоді Твоя сила і могутність будуть реально змінювати мене і вести дорогою відродження».

Хтось мудрий сказав: «Життя дається лише раз. Але замолоду здається, що роки, які минають, — це ще не життя, це чорновик, а життя буде далі. А однак життя одразу пишеться в чистовик». Життя не можна переписати. І в Слові Божому сказано: «Тішся, юначе, своїм молодечтвом... але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду!» (Екл. 11:9). То «як юнакові тримати в чистоті дорогу свою?» Відповідь: берегти себе за Словом Божим. Проблема святості актуальна для людей різного віку. Існує особливий регламент, котрий встановив Бог. Якщо ми порушимо його, у нас виникають проблеми.

Бог робить все гармонійно. Ось приклад із Старого Заповіту. Мойсей помазав елеєм Аарона, принісши жертву Богові. Потім вони благословили народ, і Господь прийняв їх жертву, пославши вогонь на жертівник. Ізраїльтяни зробили все так, як звелів їм Господь. І раділи, що догодили Богові, що виконали повеління Господнє. Загальний триумф. Двоє чоловіків радіють особливо — Мойсей і Аарон. Вони щасливі від того, що не допустили нічого такого, що могло б не сподобатися Богові.

Коли ми з вами приходимо в Божу присутність, ми переживаємо захоплення, цю мимовільну радість, коли нас очищує Бог, коли Він наповнює нас Своєю благодаттю.

Але в цю кульмінаційну мить, у мить загальному триумфу, раптом стається подія, яка

все затьмарює: два молоді священики, Надав і Авігу, сини Ааронові, взяли «кожен кадилицю свою, і дали в них огонь, і поклали на ньому кадило, і принесли перед Господнє лице чужий огонь, якого Він не наказав був приносити їм. І вийшов огонь від лица Господнього, та й спалив їх, — і вони повмирили перед Господнім лицем. І сказав Мойсей до Аарона: «Це те, про що говорив був Господь, кажучи: Серед близьких Моїх Я буду освячений, і перед усім народом буду прославлений». І замовк Аарон» (3 М. 10:1-3).

Страшне, шокує становаще. Як сталося, що вожді не помітили дій двох молодих людей? Дуже часто в наших відносинах з Богом відбувається щось подібне. Ідучи в присутність Божу, ми можемо приховувати в серці чужий вогонь. Мотивація нашого служіння дуже важлива: що стало спонукальною причиною того, що ми служимо Господу? Що нам треба від Господа? Ми шукаємо Його благ чи Його лиця? Чи готові ми виконувати Його волю?

Перше Послання до коринтян розкриває нам цю таємницю: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, — то став я, як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, — то я ніщо! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, — то пожитку не матиму жодного!» (1 Кор. 13:1-3). Ось воно, наше стояння перед лицем Господнім. Горить інший вогонь: самолюбство, пихатість, егоїзм! І він не може привести нас до стану благодаті.

Як сталося, що ніхто не помітив, що роблять сини Аарона? Один богослов пояснює, що ті двоє були п'яними, вони переплутали вогонь, не той вогонь поклали. Дуже часто ми хмеліємо від успіху, від якихось ідей, ми можемо не відрізнити чисте від нечистого і прийти з цим нечистим в присутність Божу. Але Дух Божий попереджує: «Тому то хто їстиме хліб цей чи питиме чашу Господню негідно, — буде винний супроти тіла та крові Господньої... Через це поміж вами багато недужих та хворих, і багато хто засну!» (1 Кор. 11:27, 30).

Цей закон працює і сьогодні. Згадаймо про Ананія і Сапфіру. За нашими мірками, що вони поганого зробили? Продали дім і принесли гроші до ніг апостолів. Але Петро говорить: «Що ви наробили? Хто вас тягнув за язик? Навіщо ви збrehали Духу Святому?».

Нехай милосердний Господь допоможе нам жити так, щоб ми були провідниками Його благодаті, були святим Його народом. «Коли ж кажемо, що маємо спільність із Ним, а ходимо в темряві, то неправду говоримо і правди не чинимо! Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:6-7).

У ній моя двадцятивосьмирічна сестра Люда. «Цвіт життя», «нездійсненні мрії», «недоспівані пісні» і «недоказані слова», — здається так говорили в той день всі, хто прийшов провести в останню дорогу нашу Люду. Розбите серце, зболена душа, виплакані усі сльози, солоні, гіркі, пекучі: холодна і сира земля ховає від тебе те, що було найдорожчим, найріднішим, що потрібно вирвати із глибини свого серця, щоб залишити там назавжди глибоку і болючу рану, — а Бог чекає від тебе не скарг, не жалоби, не нарікань, а... жертви хвали!

Повірте, принести жертву хвали нелегко. Із власного досвіду знаю, що потрібно провести не одну безсонну ніч, не проказати, а проплакати згорьованою душею і розбитим серцем не одну молитву у своїй таємній кімнаті, не один раз відійти далеко від людей зі своїм горем, яке сповна усвідомлюєш і переживаєш тільки ти.

Здається, яка тут хвала, яка подяка? Кому це потрібно? Хто вислухає і прийме її, твою жертву? Але Бог відповідає тобі, дорога душе, котра безнадійно б'ється об круті береги життєвого моря: «Покликуй до Мене — і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3).

Покликуй до Бога у своїй безнадії та безвиході, бо «вірний Бог. Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13). І Він радить: «Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1 Петр. 5:7). Пам'ятайте, що вихід із складних ситуацій завжди є у Христі Ісусі!

Оксана Гудзь.

с. Бушів Тернопільської області.

«БРАТОЛЮБСТВО НЕХАЙ ПРОБУВАЄ МІЖ ВАМИ!..»

(Євр. 13:1)

Братолубство — це почуття спорідненості, дружних стосунків між дітьми Божими, це внутрішня прихильність, що проявляється на ділі. По суті, любов і братолубство — споріднені поняття. Однак любов — більш повне визначення. Це ставлення і до Бога, і до друзів, і до ворогів. А братолубство — це ставлення до братів і сестер.

Любов може бути однобокою. Наприклад, Бог полюбив світ, але світ Його не любить. Ми повинні любити ворогів, тоді як вони ненавидять нас. Братолубство значною мірою передбачає взаємність. У Писанні сказано: «А про братолубство немає потреби писати до вас, бо самі ви від Бога навчені любити один одного» (1 Сол. 4:9); «Послухом правді очистьте душі свої через Духа на неліцемерну любов і ревню, від щирого серця любіть один одного» (1 Петр. 1:22); «Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною!» (Рим. 12:10).

Любов до Бога можна назвати основою всіх взаємовідносин. Той, хто любить Бога, обов'язково буде любити брата і, просякнутий любов'ю Божою, навіть ворогів.

Любов до ворогів вимагає самозречення, жертвовності. Це любов висока — ворогів важко любити. Брата, здається, любити легше, але ця любов має на увазі міцне поєднання: турботу, увагу, співчуття, допомогу. Це особлива любов. Ворог, як би ми його не любили, залишається чужим. А брат, як би не ворогував із нами, все-таки свій, рідний.

Іноді доводиться чути нарікання від членів церкви: «До мене на роботі краще ставляться, ніж у церкві. Там можуть зрозуміти, поспівувати, а брати і сестри — ніколи». На наш сором, буває й таке. Але тут очевидна інша проблема. Корінь неприязні найчастіше ховається в тому, хто нарікає. У нього самого нема братолубства, світські люди йому ближчі і рідніші, він не виконує заповідь Господа: «Любіть один одного!» (Ів. 13:34), а також закликає: «Тож тому, поки маємо час, усім робимо добро, а найбільш очевидним!» (Гал. 6:10). Перевага віддається своїм. Ім треба робити більше добра, тому що вони рідніші.

Перетерпіти ворожнечу з боку братів незрівнянно важче, ніж переслідування з боку ворогів. «Бо ж не ворог злорічить на мене — це я переніс би, і не ненависник мій побільшився надо мною, я сховався б від нього, — але ти, чоловік мені рівня, мій приятель близький і знайомий мені, з яким солодко щиро розмову провадимо і ходимо до Божого дому серед бурхливого натовпу» (Пс. 55:13-15).

За таких стосунків виявляти братолубство значно важче. Але, попри тяжкі обставини, братолубство шукає користі братові, виключає вигоду, заздрість, ворожнечу. Відсутність братолубства в Каїна спонукала його відповісти Богові: «Чи я сторож брата свого?» (1 М. 4:9). А любов до братів спонукає Йосипа шукати їх в пустині: «Я шукаю братів своїх. Скажи ж мені, де вони випасають?» (1 М. 37:16). Йосип зберігав братолубство протягом всього життя, хоча й не зустрічав взаємності. Братолубство його було не тільки в серці, а й на ділі: він не мстив за себе, простив братам за те, що вони продали його в рабство, давав їм хліба задарма, поселив на найкращій землі Єгипту.

Братолубство — це значно більше, ніж просто не чинити брату нічого поганого. Любити брата — означає співчутливо ставитися до його немочів, покривати його вчинки. Апостол Павло пише: «Отож благаю вас... щоб ви поводитися гідно покликання, що до нього покликано вас, до всякого покорою та лагідністю, з довготерпінням, у любові терплячи один одного, пильнучи зберігати єдність духа в союзі миру» (Еф. 4:1-3).

Найвищий приклад діючого братолубства показав нам Господь, коли Він, великий Цар царів, проявив любов до тих, кого назвав братами. Як слуга, Він з любов'ю омив ноги своїм учням: «Перед святом же Пасхи Ісус, знаюши, що настала година Йому перейти до Отця з цього світу, полюбивши своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх» (Ів. 13:1).

Яскраві риси братолубства проявилися в Мойсея. Він «відрісся зватися сином дочки фараонові. Він хотів краще страждати з народом Божим» (Євр. 11:24-25). Фараон не був йому рідним, і Мойсей побажав розділити долю своїх братів. До цього вабило його братолубство.

Можна навести ще ряд прикладів, де проявилось братолубство, але задамося питанням: чи належимо ми до числа тих, хто любить братів?

Братолубство — це риса Божої природи в нас. Джерело братолубства — Бог. Лише Він, відродивши нас, може навчити любити наших братів. І нам треба вчитися, треба практикувати братолубство, зростати в любові до братів.

Щоб стати братолубним і зберігати в собі цю рису, необхідно виконати деякі умови. Перше — народитися згори. «Кожен, хто вірує, що Ісус — то Христос, той родився від Бога. І кожен, хто любить Того, Хто породив, любить і Того, Хто народився від Нього» (1 Ів. 5:1). Народження від Господа дає здатність любити подібних до себе.

Друга умова — очистити душу. «Послухом правді очистьте душі свої через Духа на неліцемерну братерську любов і ревню, від щирого серця любіть один одного» (1 Петр. 1:22). Гріх перешкоджає братолубству. Непослух істині тягне за собою неприязнь до братів.

Третя умова для збереження братолубства — не піддаватись спокусі. «Отож не будемо більше осуджувати один одного, але краще судить про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси... Коли ж через поживу сумує твій брат, то вже не за любов'ю поводишся ти, — не губи своєю поживою того, за кого Христос був умер» (Рим. 14:13, 15).

І ще одна особливість, необхідна в братолубстві, — уважність. «І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків» (Євр. 10:24).

І насамкінець нагадування від Господа: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:35).

ЖЕРТВА ХВАЛИ

(Пс. 49:23)

Кожного року на планеті Земля настає пора, коли вся природа одягається у багряно-золотисті шати, з полів і садів збирають урожай, а діти Божі складають своєму Творцю хвалу і подяку за всі ласкоти і благословення, як і написано: «Подяку складайте за все, бо така Божья воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18).

Безумовно, Господу приємно, коли Його народ не забуває прославляти Його. Але Йому набагато приємніше, коли ми приносимо Йому жертву подяки: «Хто жертву подяки приносить, той шанує Мене» (Пс. 49:23). Коли в нашому житті все складається добре: є здоров'я, достаток, сім'я, друзі, — нам легко і просто говорити: «Дякую Тобі, Господи!». Але в таких обставинах ми не приносимо Богові жертву подяки.

Чому? А тому, що до нашої хвали ми не докладаємо жодних зусиль, коли в благополучному стані кажемо Богові: «Дякую». Наше серце не обливається кров'ю, очі не опускаються вниз від душевних мук і болю, обличчя не омивається гіркими сльозами без-

виході — просто нам добре, і ми вдячні Богові за це. Хочу підкреслити ще раз, що це не є неприємно Богові, просто це нормальний стан поклоніння Йому.

А що ж тоді є жертвою хвали? Жертва хвали — це наша подяка Богові в обставинах, коли все складається не так, як би хотілося. Наприклад, ти не можеш підвестися з ліжка, але дякуєш Богові. Тебе безпідставно звинувачують, а ти дякуєш. У тебе не зародила нива, але ти владно дякуєш Богові. Ось тоді твоя подяка буде приємна Йому. І каже псаломіст, що «усі жертви твої пам'ятати Він буде...» (Пс. 20:4). Не сумнівайся, жодна жертва хвали не буде забута перед Божим лицем.

Але для того, щоб принести жертву хвали, потрібно щось пережити. Повірте, не з сяючою усмішкою, не з легким серцем і не з гордо піднятою головою вимовляються слова: «Господь дав — і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє ім'я!» (Йова 1:21).

Мені пригадується така ж багряно-золотиста осінь: у блакитному небі світило вже зовсім не гаряче сонце, під ногами шелестіли опалі з дерев листочки, цвіли хризантеми, білі-білі, немов одіж нареченої. Здається, що це треба: радіє, дякує, насолоджується життям. Але дякувати не було сили. Тоді на моєму подвір'ї серед троянд і хризантем стояла біла труна, а в ній...

СУСПІЛЬСТВО, В ЯКОМУ НЕБЕЗПЕЧНО ЖИТИ

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненавистники добра...» (2 Тим. 3:1-3).
«І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне» (Мт. 24:12).

Ми живемо в небезпечні часи. У часи, коли, згідно із попередженням апостола Павла, люди будуть «нестримливі, жорстокі, горді, зарозумілі». Одні боятимуться інших. Ніхто нікому не буде довіряти. Ватаги злочинців тероризуватимуть великі і малі міста. Сильний буде панувати над слабшим. Великі міста перетворяться на джунглі, а люди, що житимуть в цих містах, — на диких звірів. А любов у багатьох серцях справді охолоне.

Можливо, на розі вулиці ви побачите дитину-каліку, що просить милостиню, а трохи далі помітите тих, хто цю дитину експлуатує, в очікуванні денного заробітку. Почуваючись обдуреним, ви спересердя вирішуете ніколи і нікому більше не дозволяти робити з вас дурня.

У двері подзвонили, і ви йдете, щоб відчинити. Втомлена жінка з дитиною на руках просить склянку води. Вам стає їй жаль, і ви йдете на кухню по воду. А коли повертається, то жінки вже нема, а також нема мобільного телефону, що лежав у вас в передпокої.

Більшість людей сьогодні добре подумують, перш ніж кому-небудь допомогти. Любов охолоне. Ісус говорив, що так і буде. Зло все більше розростатиметься, тоді як співчутливих людей ставатиме все менше.

Чому? Тому, що людський рід надто віддався від Бога. Іншого пояснення нема. Щороку наркозалежні люди витрачають 150 мільярдів доларів на наркотики. Наркоторгівля — найприбутковіший бізнес у світі після продажу нафти. Якщо ми до цього додамо 104 мільярди доларів, які витрачаються на сигарети, і 525 мільярдів доларів, які йдуть на придбання алкоголю, тоді зможемо зрозуміти, що в нашому суспільстві відбулася повна переоцінка цінностей.

Коли Ісус згадував про подібне зло як про ознаку останніх днів, Він аж ніяк не

спонукував людей бути такими. Він просто змалював реальність, яку передбачав. Соціологи намагаються пояснити агресивну поведінку підлітків результатом сучасної культури. Але істина криється в іншому. Пророк Єремія писав: «Людське серце найлукавіше над все та невігійне, — хто пізнає його?» (Єр. 17:9).

Проблема людей — це їх лукаві і злі серця. Агресивні, злі, ненадійні, гріховні і жорстокі. Освіта може навчити приховувати свої недобрі схильності, але вона ніколи не зможе змінити серця. Вони, як і раніше, будуть залишатися неправдивими та егоїстичними.

І ті, хто проголошує полум'яні промови на захист миру, можуть водночас активно сприяти воєнним діям. Бо як інакше пояснити той факт, що п'ять держав світу одержують найвищий прибуток від торгівлі зброєю, хоч входять до Ради Безпеки ООН.

Лише Ісус може змінити і перетворити серце. Він не змінює зовні, Його перетворення починаються глибоко всередині, досягаючи основи людської поведінки. «І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину каміне серце з вашого тіла, і дам вам серце м'яке» (Єз. 36:26).

Для Ісуса немає нічого неможливого. Немає людини, котрій Він не міг би допомогти і котру не міг би повністю змінити. Духовно мертві люди повертаються до життя, зруйновані будинки відбудовуються, а розбиті мрії втілюються в реальність. Ісус — це життя, і де би Він не появлявся, там появляється і повнота життя. Це до всіх нас звертається Ісус: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

Життя без Христа — дуже важкий тягар. Втома духа, яку деякі люди називають депресією, переростає в хворобу, що руйнує життя. А Ісус бажає подарувати вам мир і спокій. Чи не цього ви прагнете?

О.Б.

ПРО ЩО СВДЧАТЬ ПРИРОДНІ КАТАСТРОФИ?

У березні стався один із найпотужніших за останні 140 років землетрус в Японії магнітудою 8,9 бала, який викликав хвилю цунамі висотою до 10 метрів, що завдала величезної шкоди узбережжю і змила в море кілька населених пунктів. У результаті цього катаклізму земна вісь змістилася на 17 см, планета почала обертатися швидше, тривалість доби зменшилася на 1,8 мікросекунди, а пошкодження атомної станції «Фукусіма-1» призвело до радіаційного зараження місцевості.

Цієї осені потужний землетрус завдав відчутних руйнувань і спричинив людські жертви у Туреччині.

«Ну, що ж, — скаже легковажний скептик, — землетруси були завжди...» Але сьогодні вчені стверджують: такого посилення природних катаклізмів не спостерігалось в історії.

Такого на планеті ще не було

Віце-президент Міжнародної академії наук професор Ельчин Халілов в інтерв'ю агентству Kazakhstan Today навів дані з доповіді Міжнародного

комітету GEOCHANGE з проблем глобальних змін геологічного середовища. У ньому, зокрема, говориться, що

— за останні десять років від катастрофічних землетрусів загинуло на 42 відсотки більше людей, ніж за попередні 50 років;

— за перші п'ять місяців 2010 року кількість вивержень вулканів світу перевищила середньостатистичний показник щорічної кількості вивержень вулканів за останні 150 років;

— за останнє десятиріччя від цунамі загинуло в десятки разів більше людей, ніж за попередні 100 років;

— за останні п'ять років кількість повеней у світі зросла більш ніж удвоє порівняно з попереднім п'ятиріччям.

«Думаю, і цих фактів достатньо, — заявив Е. Халілов, — щоб переконати всіх скептиків у посиленні природних катаклізмів у всьому світі, причому цей процес розвивається з істотним прискоренням починаючи з 2010 року».

Парадоксально, але з розвитком цивілізації людство стає все більш вразливим перед стихією. Міста з їх хмарочосами і величезною щільністю населення стають абсолютно безпорадними, залишившись хоч би на кілька хвилин без електрики. Газо- і нафтопроводи, атомні електростанції та інші наші досягнення несуть потенційну загрозу екології планети.

Цитуючи представника ООН, «PIA Новини» в січні 2010 року повідомило, що «вісім із десяти найбільших за населенням міст планети розміщені в сейсмонезбезпечних зонах. Життя і безпека жителів Токіо, Мехіко, Нью-Йорка, Мунбану, Нью-Делі, Шанхая, Калькутти і Джакарти перебувають під постійною загрозою».

Бог покарав?

Багатьох сьогодні хвилює запитання: а яка участь Бога в усьому, що відбувається? Чи справді Він розпочав суди над землею? А може, це попередження про щось більш важливе?

Неможливо відповісти на це запитання, не знаючи Святого Писання, яке відкриває нам характер нашого Бога-Творця. Тому звернімося до першоджерела, в котрому Сам Бог показує людям Свою волю і причини подій, що відбуваються.

Біблія повідомляє, що біди приходять на землю в результаті гріха. Але Бог не потирає від задоволення руки, спостерігаючи, як люди переживають страждання. Пророк Йоїл заявляє: «Він... жалкує за злом» (Йоїл 2:13), а апостол Іван повторює за ним, кажучи: «Бог є любов!» (1 Ів. 4:8). Не треба забувати про стан серця Бога в ту мить, коли на землі стається горе. Навіть тоді, коли Бог втручається в історію землі, вказуючи людям на їх відступлення і гріхи, Він жаліє за кожною Своєю дитиною, яка вперто стоїть у своєму беззаконні: «Бо не жадаю Я смерті помираючого,

говорить Господь Бог, але покайтеся та й живіть!» (Єз. 18:32).

Не нам судити, хто винен у трагедіях, що стаються. Божа ціль — не знищити тих, хто згрішив і відступив. Його ціль — спасти людство і зупинити беззаконня, котре катастрофічно швидко примножується на землі. Але ж у примноженні беззаконня більшою чи меншою мірою винен кожен з нас. Згадайте, як відповів Спаситель людям, котрі розповідали Йому про лиха, що їх зазнали деякі галілеяни. «Ісус же сказав їм у відповідь: «Чи ви думаєте, що оці галілеяни, що так постраждали, грішніші були від усіх галілеян? Ні, кажу вам; та коли не покається, то загинете всі так!» (Лк. 13:2-3). Для всіх нас те, що відбувається сьогодні на планеті, — це привід задуматися, на якому фундаменті ми будемо своє життя: вкладаємо всі свої сили і прагнення в матеріальні цінності, які можуть бути зруйновані в одну мить, чи живемо в послуші вічним Божим принципам.

Бездоганна система попередження

Який висновок робить людство з пережитих трагедій? Посилає комісії на діючі атомні станції, турбується про сейсмостійкість будинків і споруд, що зводяться, і розробляє нові системи попередження. На жаль, більшість людей не задумуються, що найкраща система попередження дана ще 2000 років тому. Це — Біблія. Слово Боже. Автор цієї книги — Той, Хто знає прийдешнє, — наш Бог, що має владу над усім, що відбувається на планеті Земля.

Біблія розповідає, як одного разу учні Ісуса Христа підійшли до Нього із запитанням: «Скажи нам, — коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Мт. 24:3). Вони знали, що Син Божий колись приїде на землю вдруге, щоб судити її жителів, і хотіли підготуватися до цієї події. У відповідь Христос вимовив слова, котрі вражають нагадують сучасні повідомлення новин: «І будуть землетруси великі... місцями... і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль» (Лк. 21:11, 25).

Нинішнє посилення природних катастроф яскраво свідчить: наша планета вступила в завершальну фазу своєї історії.

День, коли приїде визволення

Біблія розповідає, що настане день, коли «сили небесні порушаться. І побачать тоді «Сина Людського, що йтиме на хмарах» із силою й великою славою! Коли ж стане збуватися це, то випрошуйтеся і підніміть свої голови, — бо зближається ваше визволення!» (Лк. 21:26-28).

Настає час, коли людина побачить Сина Божого. Друге пришествя Христа — це не просто кінець світу, як звичайно розуміють. Це час, коли кожен, хто бажає жити праведно і чесно дивитися в очі Богові, одержить цю можливість, котру в нього ніхто і ніколи не відіме.

Чи хоче Господь бачити кожного з нас у світі праведності — там, де царює Бог? О так, звичайно! Лише в Бозі ми можемо знайти втіху і захист. «Бог для нас — охорона та сила, допомога в неволях, що часто трапляються, тому не лякаємось ми, як трясеться земля, і коли гори зсуваються в серце морів! Шумлять і киплять Його води, через велич Його тремтять гори... З нами Господь Саваот» (Пс. 46:2-4, 8).

Н.В.

ПРОКИНЬМОСЯ!

Господь прагне вилити останній потік благословень на Свою Церкву, а люди не готові прийняти його.

Церква покликана явити світу Боже Царство — мир, праведність і радість у Дусі Святому, але багатьом заважають робити це таємні гріхи. Деякі діти Божі запламлені порнографією і різними сексуальними гріхами. Вони думають про спасіння, а насправді йдуть дорогою, що веде до загибелі.

Серйозна проблема багатьох християн — лінощі. Деякі пастори і служителі лише раз-два на тиждень служать Богові, та й то всього дві години (Єз. 34:1-7). Вони не відвідали знеможених. Тих, що відійшли від церкви, не повернули назад, а назвали бунтівниками, не дозволивши іншим навіть піти до них. І тому для багатьох церква перетворилася на лихослівне зібрання. Бог наближається до людей, але своєю поведінкою вони відвертаються від Нього. І вже навіть мови нема про якісь чуда.

Церква почала жити від неділі до неділі. Люди моляться лише тоді, коли їм щось потрібно. Багатьох лінощі позбавили Божого видіння і покликання, а гріх — Божої слави. Але ніхто з нечистим серцем не побачить Бога (Мт. 5:8).

Бог бажає зустрічі, а люди своїми гріхами опираються Всевисьшому. Бог дає відповіді на молитви, а люди закриті, щоб прийняти їх.

Бог відвідує християн в їх домівках, але вони зайняті телевізором, комп'ютером чи чимось іншим. Божий народ не усвідомлює, що втрачає своїх дітей. Противник викрадає дітей прямо на очах батьків.

Ще одна проблема — відсутність Слова в житті віруючих. Божий народ читає Слово лише з почуття обов'язку. Це завдає болю ранам Господа. Багато хто Його Слово промінєвав на телебачення, комп'ютер та інші інтереси.

Запитайте у своїх дітей, наскільки вони знають Боже Слово. А наскільки його знаєте ви самі? Причина в тому, що багато піддалися суєті. Поверніться до Божого Слова, і Він дасть об'явлення, приготовані для вас.

Бог закликає Свій народ відмовитися від гріха і марного життя і повністю віддатися Божій силі. І тоді Церква побачить багато чудес. Прославлення, молитва, Слово і піст пануватимуть в Божій Церкві. Церква Божа має бути живою 24 години на добу, а не лише від зібрання до зібрання. І тоді, як і в ранній Церкві, люди будуть сповнені любові, віри і довір'я. Замість лихослів'я будуть любити, замість критики будуть молитися, замість перегляду безглузких передач будуть читати Слово. І підніметься сильне покоління. Господь наповнить Церкву. Не буде жодної людини, яка не пережила би чудо. Адже Господня рука не вкоротилася, а Його любов здатна розтопити будь-яке холодне серце.

Церкво, Бог закликає нас прокинутися!

АРХЕОЛОГІЯ І ВЧЕННЯ БІБЛІЇ

Бог дав людям Писання, щоб ми мали доступ до зібрання божественного знання, котре може повністю підготувати нас до всякого доброго діла (2 Тим. 3:16-17). Дорога до спасіння і до приємного служіння Богові чудовим чином проявляється в існуванні Біблії упродовж багатьох століть.

Істина про спасіння не залежить від археологічних відкриттів. Однак у деяких випадках археологічні свідчення допомогли у спростовуванні релігійних заблуджень, пов'язаних з важливими віхами біблійного вчення.

«Ось Діва в утробі зачне...»

Церква Ісуса Христа стоїть на тому факті, що Господь — Син Божий. В основі цього лежить істина про те, що Ісус був народжений від непорочної Діви. За сім століть до Його народження Ісаїя пророкував, що Еммануїл народиться від Діви. У книзі Ісаї 7:14, де міститься це чудове пророцтво, пророк вжив давньоєврейське слово *almah*. Протягом століть невіруючі заперечували месіанську суть цього уривку, стверджуючи, що слово *almah* означає «молода жінка», і, таким чином, пророк насправді не мав на увазі народження Ісуса.

Хоча богонатхненний апостол Матвій подає незаперечно правильний погляд на Книгу пророка Ісаї 7:14, коли об'являє, що народженням Ісуса сповнилося це старозаповітне пророцтво (Мт. 1:22), цікаво зазначити, що археологічні свідчення дають цьому додаткове підтвердження.

Доктор Сайрес Х. Гордон, один із найкомпетентніших дослідників єврейського народу того покоління, виявив в Угаріті (Сирія) глиняні таблички, в яких вживається слово *almah* у східній семітській мові у значенні «діва». Доктор Гордон писав (а він сам належить до єврейського народу): «Виходить, новозаповітний переклад слова «*almah*» з книги пророка Ісаї 7:14 як «діва» базується на більш ранньому юдейському тлумаченні, тобто Септуагінті, що, у свою чергу, тепер підтверджується текстом не тільки часів до Ісаї, а й до Мойсея — у точній формі благовіщення на глиняній табличці».

Коментуючи цю ситуацію, професор Едвард Дж. Янг зауважив: «Останнім часом наполегливо звучало твердження про те, що відомий уривок з Книги пророка Ісаї 7:14 не є безпосереднім пророцтвом про непорочне зачаття Христа і що слово *almah*, яке там вжите, повинно перекладатися як «молода жінка». Якщо у відповідь на це євангелісти будуть покладатися лише на аргументи, котрими користувались дослідники минулого століття, то їх докази втратять велику частину своєї переконливості. Однак тепер вони можуть покласти на вживання цього слова в чудових текстах, знайдених в Рас-Шамрі в 1929 р. У них ми виявляємо вживання слова, яке відповідає тому, що використав Ісаї. У цих текстах це слово означає «незаміжню жінку». На деяких арамейських чашах міститься також магічне заклинання, в якому щодо заміжньої жінки вживається відповідна форма давньоєврейського слова *bethulah*. Таким чином, ми знаходимо підтвердження тому, що традиційний переклад «діви» більш точний, ніж «молода жінка».

Хрещення через занурення

Понад 100 разів в Новому Заповіті згадується обряд хрещення. Слово «хрестити» перекладено з грецького *baptize*, що означає «занурювати». Новозаповітне хрещення — це занурення у воду (Ів. 3:5; Рим. 6:3-4). Звичайно, деякі релігійні групи наполягають на «окропленні» як заміні біблійного занурення. Були вжиті драматичні спроби доказати, що апостоли Христа це практикували.

У 1857 р. Дж. А. Александер, видатний дослідник із Принстона, якого багато хто вважав найсвітлішим розумом американського пресвітеріанства, написав свою знамениту книгу «Коментарі до книги Дії апостолів». У ній він твердив, що в день П'ятидесятниці не могли хреститися зануренням 3000 чоловік (Дії 2:41), тому що «Єрусалим завжди відчував значну нестачу води, постійним джерелом якої було лише Сілоамське джерело».

Це класичний приклад того, як богословські погляди людини втручаються в об'єктивне дослідження тексту. Однак через 22 роки (1879 р.) професор Дж. У. Мак-Гарві відвідав Єрусалим і провів обширне вивчення водоєм цього міста. Його ретельне дослідження повністю спростувало твердження про те, що в Єрусалимі була «значна нестача води». У своїй книзі «Біблійні країни», яку критики визнали як найціннішу опубліковану працю про Палестину і яку використовували як підручник в кількох богословських семінаріях, Мак-Гарві присвятив цілий розділ уважному вивченню теми «Водоєм Єрусалима».

Нижче подаємо короткий виклад матеріалу, який він надав.

На східному боці Офела є Дівочий ставок. В ширину він становить близько метра в найвузжому місці і близько трьох метрів у найширшому, його довжина — 6,5 м. Рівень води в ньому близько 90 см.

Сілоамський ставок 15 м в довжину, чотири в ширину на південному боці і п'ять — на північному; його глибина від 90 до 120 см.

Нижній Гіон в довжину в середньому становить 175 м, а в ширину — 75 м. Цей ставок займає площу 3,5 ара; після очистки від осадків його глибина становить 12,5 м.

Верхній Гіон має розміри 92 на 64 м із середньою глибиною шість метрів.

Ставок Єзекії становить 70 м в довжину і 42 м в ширину; його дно розташовується приблизно на три метри нижче рівня міської вулиці.

Ставок (купальня) Віфезда має розміри 106 на 38 м, а його вузька частина — 41 на 12 м.

За 74 метри від Степанових воріт розташована купальня Діви Марії. Вона має розміри 29 на 25 м, і її глибина вісім метрів.

Поблизу північної стіни між воротами Ірода і північно-східним кутком розташований ставок 12 на 12 м глибиною три метри.

На додаток по всьому місту є інші маленькі ставки і резервуари з водою. Мак-Гарві пояснює, що «майже під кожною спорудою, яка має в місті хоч яке-небудь значення, є одна чи більше посудин, куди збирається вода з дахів і двору будівлі; багато з них мають досить великі розміри».

У безрезневому номері журналу «Міністрі» за 1981 р. доктор Джордж Ранс з Університету Ендрюса зазначив: «Еволюція християнського хрещення з плином століть увічнена в гіпсі і камені, фарбі і мозаїці. Історію християнського хрещення можна прослідкувати серед руїн ранніх християнських споруд, а також у стародавніх церквах, які використовуються досі. Картини в катакомбах і церквах, мозаїчні панно на підлозі, стінах і стелях, скульптурні барельєфи і малюнки в стародавніх новозаповітних рукописах додають деталі до цієї історії, а також порушують цікаві запитання, які вимагають дальшого дослідження. Хроніка, залишена цими різними свідченнями, переконливо доводить про занурення як звичний спосіб хрещення протягом 10-14 століть».

Далі Ранс говорить, що коли переслідування християн з боку імперської влади загнали їх в підпілля, вони спорудили хрестильні в римських катакомбах. «Залишки цих хрестильень служать найдавнішим археологічним свідченням для обряду християнського хрещення». Час спливав, і коли появилось хрещення немовлят, поступово набуваючи великої популярності, у розмірах і формах хрестильень відбулися значні зміни.

Ще один привід для полеміки в релігійному світі — призначення хрещення. Багато людей, справедливо відкидаючи неправдиве вчення про спасіння на основі діл, які людина може поставити собі за заслугу, прийшли до помилкового висновку про те, що ніякі діла не є частиною спасіння. Звідси виходить, що вони упустили чіткий зв'язок між хрещенням (яке не є ділом людської праведності; див. Тит. 3:5) і прощенням гріхів, явно показаний у таких текстах, як Євангеліє від Марка 16:16; Дії 2:38; 22:16; 1 Петр. 3:21 і т. д.

Цікавий в цьому зв'язку текст з Євангелія від Матвія 28:19-20, в якому послідовники Господа одержують заповідь: «Навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа». Що Христос мав на увазі під хрещенням «в ім'я Отця, Сина і Святого Духа»? Багато дослідників були не впевнені в точному значенні. Потім археологи почали знаходити численні грецькі папіруси, що містили вираз *eis to opata* — «в ім'я». Це був спеціальний вираз, що означав «у володіння» когонебудь. Раб продавався в ім'я, тобто у володіння, свого господаря.

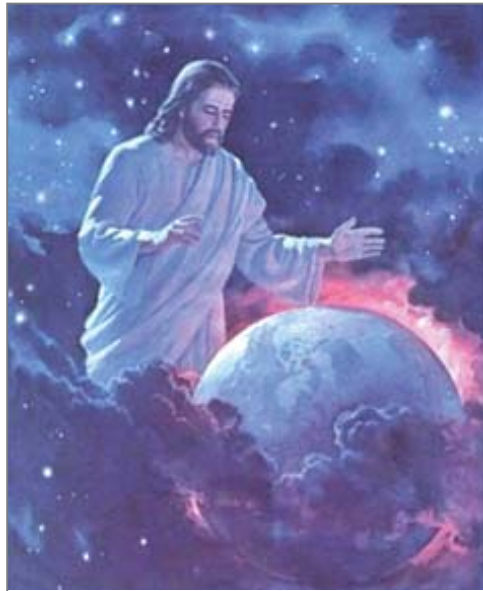
Тому дослідники Моултон і Мілліган коментують: «Таке вживання цікаве у зв'язку з Євангелієм від Матвія 2:19: «Хрестячи у володіння Отця, і Сина, і Святого Духа».

Яка хвилююча концепція! Коли людина у вірі і покаянні навертається до Господа в акті послуху, який виражається у водному зануренні, вона стає власністю Божою.

Питання віри

11-й розділ Послання до євреїв — найвеличніший розділ Біблії про віру. Цей динамічний розділ на практиці показує, що віра — це щось більше, ніж просто увірування в набір фактів; навпаки, це діяльний послух у відповідь на волю Господа — Авель приніс гідну жертву; Ной приготував ковчег; Авраам покоровся Богові, залишивши свою рідну країну і т. д.

На початку цього розділу автор об'являє, що ця діяльна віра — це «підстава сподіваного» (11:1). Грецьке слово, перекладене тут як «підстава», — *hunostasis*, що буквально означає «стояти під». Це слово часто зустрічається в грецьких папірусах, виявлених за останні роки. Його вживали в діловому світі для позначення документа, що встановлював право на власність. Доктори Моултон і Мілліган припускають, що воно несе в собі «ідею того, що лежить в основі видимих умов і гарантує майбутнє володіння». Таким чином, смисл цього в наступному: якщо ми маємо таку віру, про яку говориться в цій богонатхненній розповіді, ми можемо бути впевнені, що у майбутньому життємо з Богом. Наша віра служить документом, що дає на наш майбутній дім право! Безумовно, коли людина не дотримується свого документа (не зберігає вірність — див. Євр. 3:12, де нас застерігають від небезпеки мати серце невірне), вона втрапить своє право на небеса!

Суть Бога

Ще одна сфера біблійного вчення, на яку

археологія допомогла пролити світло, стосується суті Бога. Писання стверджує, що Бог морально досконалий, святий (Іс. 6:3; Об. 4:8), справедливий і праведний (Пс. 89:15), добрий (Пс. 100:5; 106:1). Будучи морально досконалою Істотою (Мт. 5:48), усе, що Бог робить, велить чи схвалює, повинно бути неодмінно добре (Пс. 119:39, 68). У світлі цього нас можуть вразити деякі заповіді, які Господь дав у Старому Заповіті.

Коли ізраїльтяни повинні були взяти ханаанську землю, Господь звелів їм повністю знищити народи тої землі і не проявляти до них ніякого милосердя (див. 5 М. 7:1-5). Про захоплення Єрихону сказано: «І зробили вони закланням усе, що в місті, — від чоловіка й аж до жінки, від юнака й аж до старого, і аж до вола, і штуки дрібної худоби, і осла, — усе знищили вістрям меча» (Єр. 6:20).

Як розуміти це порушення Божої доброти? Потрібно взяти до уваги кілька суттєвих обставин. По-перше, Бог був дуже терплячий з цими надзвичайно аморальними поганськими племенами протягом дуже тривалого часу. Коли Авраам вперше прийшов в ханаанську землю, Господь пообіцяв, що ця країна буде належати його нащадкам, але в той час вона ще не могла стати їх землею, тому що «досі не повний ще гріх амореянина» (1 М. 15:16). Можна сказати, що гріхи поганських народів поступово наповнювали чашу і в кінцевому підсумку досягли такого рівня на моральному барометрі Господа, що Він не міг більше терпіти. Вони повинні бути знищені. Таким чином, це не було порушенням Його доброти; це було зроблено для її збереження!

Археологічні відкриття показали, наскільки розбещеними були ханааняни. Головним їх богом був Ель, а його сином — Ваал, і в них не було ніякого уявлення про моральність. У поемі під назвою «Народження богів» розповідається, що Ель розбестив двох жінок, і з його іменем асоціювали жадливі статеві збочення. Він був одружений на трьох своїх сестрах, які також були дружинами Ваала. Він чинив огидні статеві акти і закликав інших до того ж. Не буде перебільшенням сказати, що ті погани підняли інтим на рівень богів (чи не правда, звучить по-сучасному?). Багато дослідників вважають, що саме на цю негідну практику вказують тексти з Повторення Закону 23:18-19: «Не принесеш дару розпусниці й ціни пса (розпусника) до дому Господа».

Поганська богиня Анат бивала людей тисячами і ходила в крові по коліна. Вона відрізала людям голови і руки і носила їх як прикраси. І у всьому цьому жаху, як говориться в епосі Ваала, її печінка розпухла від сміху, і радість її була великою. І погани приносили своїх дітей в жертву цим богам.

Професор Вілсон розповідає: «Були знайдені поховальні посудини з тілами маленьких дітей, яких ховали живими як жертви ханаанським богам. Убиті діти були знайдені в стовпах основ ханаанських домів, і релігійні церемонії були пов'язані з принесенням дітей в жертву».

Дослідник Кеннет Кітчен мав цілковиту рацію, коли зауважив, що «релігія ханаанян воляла до тваринної сторони людської природи», про що свідчать угарітські і єгипетські тексти семітського походження.

Але важливо підкреслити, що винищення цих нечестивих народів було необхідне для морального збереження ізраїльського народу. Старий Заповіт говорить про це дуже зрозуміло. Коли юдеї захопили Ханаан, вони повинні були знищити ворогів, «щоб вони не навчили вас робити такого, як усі їхні гидоти, що робили вони богам своїм, бо тоді згрішите ви перед Господом, Богом своїм» (5 М. 20:18).

Чому це було так важливо? Серед інших причин немаловажливою була та, що саме через юдейський народ повинен був прийти Месія! Таким чином, в кінцевому підсумку на карту було поставлено спасіння людства!

Знищення грішних жителів Ханаану, отже, було прикладом моральної хірургії для того, щоб врятувати життя пацієнта! Більше того, Бог має право в будь-яку мить засудити гріх!

Але може виникнути запитання: чому Бог допустив винищення маленьких дітей? По-перше, у світі, де існує свобода вибору, людині повинно бути дозволено пережити наслідки прийняття неправильних рішень. І це може зачепити не тільки нас самих, а й людей, що оточують нас. Тому діти часто стають жертвами, страждаючи через гріхи своїх батьків.

По-друге, це питання стає проблемою тільки в тому разі, якщо його розглядати виключно з точки зору «тут і зараз». Було б безмежно гірше в смислі вічності, якби ці діти виросли і перейняли ті ж самі поганські звичаї, що і їх батьки.

У будь-якому випадку, знання історії цих народів, здобуті за допомогою археології, дають нам можливість краще зрозуміти цю ситуацію, хоча ми можемо і не знати всього, що задумав Бог (див. Рим. 11:33).

Стародавні єврейські мудреці та юдейські коментатори Святого Письма особливо ретельно вивчали значення біблійних імен, намагаючись розгадати прихований в них нати́к на час майбутнього визволення, на Месію. На думку рабинів, імена Месії описують сутність його місії.

Еммануїл

Це одне з імен Месії, яке зустрічається в Біблії. В юдейській традиції ім'я Еммануїл сприймається в контексті всього пророцтва про Месію. При цьому вважається, що воно згадується в молитвах царя Ахаза, який просив у Бога ознаки: «Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (Іс. 7:14).

«Діва» — це переклад єврейського слова «альма». Сучасні дослідження свідчать, що воно означає недоторкану чистоту зовсім юної дівчини, а також її вік (приблизно 12-13 років). Детальне вивчення біблійних писань показує, що згадана вище ознака була дана зовсім не в часи царювання Ахаза, а тому і все пророцтво не може бути пов'язане саме з цим царем і стосується майбутнього часу. Тому ми й розглядаємо його як передбачення про чудове народження Христа.

Таємниче ім'я Месії — Іману Ель означає «з нами Бог» і утворюється від слів «іману» — «з нами» і «Ель» — «Бог». Словосполучення «з нами Бог» зустрічається, наприклад, у Книзі пророка Ісаї: «Радьте раду — і буде вона поруїнована, слово кажіть — і не збудеться, бо з нами Бог!» (Іс. 8:10).

Ім'я Еммануїл вказує на божественні якості його носія. Ісус Христос, будучи Самим Богом, що зійшов з небес до Свого народу, жив серед нього, щоб відкрити йому Свого Отця (Ів. 1:18) і посвятити його в таємниці Царства Небесного.

Нам відомі й інші імена Месії, на які вказує Біблія: «Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть Ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру. Без кінця буде множитися панування...» (Іс. 9:5-6).

Усі ці імена відносяться до Ісуса Христа і ще більше поглиблюють наші уявлення про Його божественне походження, показуючи основні грані Його сутності.

Ось що говорять про це місце Писання юдейські вчителі Давид Бергер і Михайло Вишгород: «Перш за все треба сказати, що це, очевидно, найкращий доказ християнських доктрин, запозичених з єврейської Біблії. Наведений переклад прийнятний з лінгвістичної точки зору, і якби уривок був написаний на клаптику паперу, що зберігся після знищення якоїсь невідомої нам культури, ми цілком могли би прийти до висновку, що люди, які належали до тієї культури, вірили у втіленого Бога в людині. Це єдине місце в єврейській Біблії, де логічно допустима присутність нати́ку на існування боголюдини».

Сміливі заяви Ісуса Христа: «Я й Отець — Ми одне!» (Ів. 10:30) викликали в євреїв нестерпне бажання побити Його камінням, бо Він прирівнював Себе до Самого Бога (Ів. 10:31). Не сприймаючи Новий Заповіт, практично неможливо збагнути, як Ісус взагалі міг вимовляти слова, котрі просто не могли вміститися в релігійній свідомості євреїв. Апостол Павло, учень знаменитого рабина Гамаліїла, єврей із євреїв, писав: «... в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:9).

Ще читаємо: «Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем...» — від Господа сталося це і дивне воно в очах наших!» (Пс. 118:22-23). «Тому Господь Бог сказав так: Оце поклав каменя Я на Сіоні, каменя випробуваного, наріжного, дорогого, міцно закладеного. Хто вірує в Нього, не буде той засоромлений» (Іс. 28:16).

Багато юдейських коментарів сприймають ці тексти із Святого Письма як такі, що стосуються Месії. Слово «камінь» на давньоєврейській мові — «авен». В цьому слові проглядаються два слова: «ав», що означає «отець», і «бен» — «син». У цьому контексті воно вказує на нероздільність Отця і Сина. Ісус часто говорив Своїм учням: «Я й Отець — Ми одне!» (Ів. 10:30).

«Говорить до Нього Пилип: «Господи, покажи нам Отця — і вистачить нам!» Промовляє до нього Ісус: «Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене? Хто бачив Мене, той бачив Отця, то як же ти кажеш: «Покажи нам Отця?». Чи не віруєш ти, що Я — в Отці, а Отець — у

ІМЕНА МЕСІЇ

Мені? Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті. Повірте Мені, що Я — в Отці, а Отець — у Мені! Коли ж ні, то повірте за вчинки самі» (Ів. 14:8-11). Отож Ісус Христос, кажучи про Свою єдність з Отцем, затверджував Себе в ролі Бога, за що і зазнав мученицької смерті.

Чотирьом людям Бог дав імена ще до їх народження: Ісаку (1 М. 17:19): «Але Сарра, твоя жінка, сина породить тобі, а ти назвеш ім'я йому Ісак»; Соломону (1 Хр. 22:9): «Ось народиться тобі син, і Я дам йому мир від усіх ворогів його навколо, бо Соломон буде ім'я йому»; Йосії (1 Цар. 13:2): «Ось у Давидовому домі народиться син, Йосія ім'я йому»; Ізмаїлу (1 М. 16:11): «Ось ти зачала, і сина породить, і назвеш ім'я Ізмаїл».

Ісак дав початок єврейському народу. Він був першою дитиною на землі, обоє батьків котрої були праведниками. Соломон побудував храм в Єрусалимі. За пророка Йосії десять племен Ізраїлю повернулися в Ерец-Ізраїль. Що ж стосується Ізмаїла, то він одержав своє ім'я до народження, щоб показати, який величезний потенціал величч було в ньому закладено. І якби його нащадки переборили в собі погані нахили, цей потенціал міг би проявитися.

В Євангелії від Матвія на початку розповіді про життя Ісуса Христа описується Його дивне народження. Матвій пише, що коли Йосип і Марія одружилися, виявилось, що Марія була вже вагітна. За законом Мойсея, жінку, яка втратила невинність до шлюбу, треба було побити камінням. Йосип же хотів таємно відпустити свою молоду дружину, але тут втрутився Сам Бог, пославши до Йосипа ангела. Ангел звістив Йосипу в сні майбутнє Ім'я дитини: «... вродить Сина, ти ж даси йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21).

Ім'я Ісус — це грецький еквівалент єврейського імені Єгошуа — «спасіння» або «вдкуплення». У давньому Ізраїлі це ім'я було досить поширене і мало навіть деякі різновидності, наприклад: Єшиягу — Ісає, Єгошуа бен Нун — Ісус Навин. Письменик Шалом Бен Хорін зазначив, що в надписі на табличці, де був написаний вирок, на івриті початкові букви слів складали Ім'я Бога Ягве — Єгошуа Га-Ноцрі у-мелех Га-Єгудим — «Ісус Назорей, Цар Юдейський».

Про євреїв у Біблії сказано: «І будуть дивитись на Мене, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одним, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем. Того дня здійсниться велике голосіння в Єрусалимі... І буде земля голосити, кожен рід окремо...» (Зах. 12:10-12). Символічно, що саме в цьому пророцтві про ставлення Ізраїлю до Свого Месії прослідковується подібність в написанні імені Єгошуа і слова «шоа» — «плач», «голосіння».

«Кричали вони — та немає спасителя, зивали до Господа — і не відповів їм» (Пс. 18:42). Коли Ісус повернеться, увесь Ізраїль буде плакати і сумувати за Ним. Але це будуть сльози каяття, після чого весь Ізраїль визнає Його Господом.

Отож з Біблії зрозуміло, що імена багатьох її персонажів з самого початку передбачають особливе призначення їх власників. В імені Ісуса міститься визначеність як Його долі, так і покли-

кання. Сам Всевишній вибрав для Нього ім'я, щоб показати, що Ісус — це і є обіцяне Спасіння.

В сучасному юдаїзмі прийнято вважати, що Месія повинен принести євреям фізичне звільнення від всіх ворогів. Однак у Святому Писанні постійно підкреслюється, що Бог бажає змінити не просто фізичний статус, а внутрішній світ і стан душі людини: «Ось дні настають, — говорить Господь, — і складу Я із домом Ізраїлем і з Юдиним домом Новий Заповіт... Не такий заповіт, що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського. Та вони поламали Мого заповіта, і Я їх відкинув, говорить Господь! Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїля, — каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом!» (Єр. 31:31-33).

Оскільки сьогодинішній юдаїзм багато в чому розходиться з юдаїзмом Тори, сучасному єврею неймовірно важко зрозуміти, що всі люди грішні (незалежно від віросповідання і національної належності). Але ось що читаємо про стан всього людства щодо Бога: «Усі ми блудили, немов ті овець, розпоршились кожен на власну дорогу — і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!» (Іс. 53:6); «Господь дивиться з неба на людських синів, щоб побачити, чи є там розумний, що Бога шукає. Усе повідступало, разом стали бридкими вони, нема доброчинця, нема ні одного!» (Пс. 14:2-3).

Сучасний юдей скаже на це, що Ізраїль — вибраний народ Божий, а тому Богові нема необхідності спасати Свій народ від гріхів. Однак проти Біблії, виявляється, заперечити нічого: «Іхні ноги біжать на лихе, і спішають проливати невинну кров, їхні думки — думки кривдні, руїна й погибель на їхніх дорогах! Дорози спокою не знають, і правосуддя немає на їхніх стежках — вони покрутили собі свої стежки, і кожен, хто нею ступає, не знає спокою» (Іс. 59:7-8).

Кожній людині необхідне спасіння від гріхів. Але що ж таке гріх? У розширеному перекладі з єврейської слово «грїх» буквально означає «непотраплення в ціль» або «невиконання призначення». Людина була призначена для спілкування зі своїм Творцем, для слави Божої, для виконання Його волі. Але людство в особі першої людини — Адама «не потрапило в ціль», не виконало призначення і впало в гріх. Усе було втрачено в Едемському саду через непослух Господу. Через Адама і Єву у світ прийшли смерть, хвороби та інші біди. Але при цьому Бог, все-таки, залишив людям надію на спасіння.

У встановлений час, передбачений пророками, на землю ізраїльську прийшов Той, Котрого чекали з часів Адама, — «обіцяна Надія» — Ісус Христос. Грецьке (Христос) є еквівалентом єврейського Машиах — Месія чи Помазанець. А якщо прочитати слово «Машиах» справа наліво, то вийде «хай» — «життя» і «шем» — «джерело», що можна перекласти як «джерело життя».

Сімха Полонський.
(3 книги «Ось Імена»).

«Слуги Христові вони? Говорю нерозумне: більш я! Я був більш у працях, у ранах над міру, частіш у в'язницях, часто при смерті» (2 Кор. 11:23).

Часто віруючі хочуть, аби Бог довірив їм якесь велике завдання, але при цьому й пальцем не поворухнуть. Небагато потрібно, щоб зворохобити їм пір'ячко: досить найменшої незручності, і вони вже засмучені і нарікають. А якщо їх попросити виконати безплатно додаткову роботу, вони прибирають вигляду великомучеників, що йдуть на значні жертви.

Якщо ви хочете робити для Бога великі діла, вам доведеться ретельно працювати, незважаючи на незручності. Виконання того, до чого покликав нас Бог, повинно стати найголовнішою справою нашого життя, значно важливішою за незручності чи задоволення. Беручи приклад з Ісуса і апостола Павла, ми повинні бути готові робити все, від нас залежне, лиш би виконати Боже повеління.

БУДЬМО НАПОЛЕГЛИВІ

Павло багато і старанно працював аж до фізичного виснаження, лиш би виконати Боже доручення. Його не раз били, він був «у ранах над міру». Грецьке слово *plege* — «рана» ще перекладається як «удар, побиття». Це слово часто зустрічається в Новому Заповіті. Наприклад, в Євангелії від Луки: «А Ісус відповів і промовив: «Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону і попався розбійникам, що обдерли його, і завдали йому рани, та й утекли, покинувши ледве живого його» (10:30). Павло використовує це слово, щоб показати, які жорстокі побої переніс, виконуючи Боже завдання.

Слово *plege* використовується і в 16-му розділі Дій апостолів, де говориться про побиття, якого завдали Павлу і Силі у Филипах. Після того, як Божя сила потрясла стіни в'язниці і звільнила Павла і Силу від кайданів, до них вбїг тюремний сторож, щоб дізнатися, як йому спастися. Цей сторож увірував у Христа і «... забрав їх того ж часу вночі, їхні рани омив...» (Дії 16:33). Слово «рани» — переклад того ж слова *plege*.

Противники християнства побивали Павла не лише у Филипах. У Другому посланні до коринтян Павло знову пише, що був «у ранах над міру»...

Слово «над міру» — переклад грецького слова *hyperballo*, яке складається з двох слів: *hyper* — більше звичного, *ballo* — кидати. При поєднанні цих двох слів в уяві виникає картина: стрілець бере стріли і лук і йде на стрільбище. Він прицілюється в центр мішені, натягує тетиву лука і стріляє, однак промахується, і стріла летить далеко за межі полігону. Це значення слова *hyperballo* говорить про те, що тягар побоїв, яким піддавався Павло, виходить за межі нашого уявлення. *Hyperballo* описує також частоту і силу побоїв. Павла били часто, безжално, нещадно, жорстоко. Однак навіть ця звіряча жорстокість не зупиняла його від звершення того, що доручив йому Бог.

Павло говорить, що він був «частіш у в'язницях». Грецьке слово *plulake* — «в'язниця» також перекладається як «місце ув'язнення, яке суворо охороняється». Це була темна, тісна камера, в котрій утримували закоренилих, грізних і небезпечних злочинців. Їх цілодобово охороняв цілий загін тюремних сторожів.

Слово *plulake* зустрічається в Діях, де йдеться про ув'язнення Петра в Єрусалимі: «І, схопивши його, посадив до в'язниці, і передав чотирьом чвіркам вояків, щоб його стерегли, бажаючи вивести люда його по Пасці» (12:4). Петра вважали особливо небезпечним злочинцем і приставили до нього чотири групи воїнів по четверо чоловік у кожній, щоб ті безперервно його охороняли.

Апостол Павло за роки свого служіння не раз побував в такому суворому ув'язненні. Вони стали навіть звичними для нього, і останні дні свого життя він провів саме у в'язниці: «А коли прибули ми до Риму, Павлові дозволено жити осібно, ураз із вояком, що його сторожив» (Дії 28:16).

Якщо тюрми було неможливо уникнути на дорозі виконання апостольського покликання, Павло ішов на це. Він був готовий перенести будь-які незручності, заплатити будь-яку ціну, піти на будь-які жертви, щоб виконати Боже доручення. Навіть в'язниця не могла його зупинити.

Павла не лише жорстоко били і кидали в тюрми — він був «часто при смерті». Слово «смерть» — переклад грецького слова *thanatos*, і тут Павло використовує форму множини *thanatoi* — «смерті».

Павло так часто зустрічався зі смертю, що навчився сміливо дивитися їй у вічі. Він писав: «Бо коли живемо — для Господа живемо, і коли вмираємо — для Господа вмираємо. І чи живемо, чи вмираємо — ми Господні!» (Рим. 14:8).

Навряд чи йому подобалося жити під загрозою вбивства чи розправи — це просто стало невід'ємною частиною його життя. Але він не втік від не ховався від навісної небезпеки, а сміло протистояв їй і продовжував рухатись вперед, виконуючи своє покликання.

І тому перед смертю він міг сказати, що «змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг» (2 Тим. 4:7).

Святий Дух давав силу апостолу Павлу все витерпіти. Дасть Він силу і нам. Якщо ми будемо слухняні Його vedenню, Він допоможе здолати всі труднощі і всі перешкоди диявола, наповнить нас силою, і ми успішно виконаємо все, що Він нам сказав.

ВОСКРЕСІННЯ З МЕРТВИХ

Жителі одного з районів Ефіопії досі під враженням від чуда: жінка почала дихати через кілька годин після того, як її оголосили померлою, повідомляє CNL-NEWS з посиланням на Christian Telegraph.

На світанку 21 вересня 2011 року жителька села Омо Амареч Амече прогнала свою довгу боротьбу зі СНІДом. Але це далеко не кінець історії. Коли всі вже приготувалися до церемонії похорону, лідери церкви села почали молитися за покійну.

Омо — це село в районі Мудула, розташованому приблизно за 400 км на південний захід від Адіс-Абеби, столиці Ефіопії.

«Цей район живе за межею бідності — там немає чистої води, повітря сухе і задимлене через засуху, у багатьох нічого їсти. В районі живе близько 200 тисяч чоловік — і там лише один медичний центр і кілька маленьких клінік. Лікарні немає, і багато помирають, не дочекавшись медичної допомоги. Лише одна машина швидкої допомоги на таку кількість людей. У районі сотні сиріт, і всі вони живуть у злиднях», — розповідає жителька району і член сільської церкви

Омо Айлі Адоре. І саме в цей район Бог приніс послання віри і зцілення.

За кілька років до цього чуда Господь попередив, що це станеться. «Члени церкви заявили, що Господь їм сказав, що воскресне член громади. І це сталося. Господь звершив чудо — через кілька годин після смерті Амареч почала дихати, і всі віддали славу Богові, Котрий почув молитву Своїх дітей», — розповідає Айлі.

Оскільки медиків в цьому убогому селі немає, цю історію дехто сприйняв із скептицизмом, але більше шести чоловік — членів місцевої християнської громади засвідчили, що Амареч Амече справді померла. 21 вересня о сьомій ранку близькі і лідери сільської церкви переконалися в смерті 45-річної вдови.

О дев'ятій годині, через дві години після смерті, вона прокинулася, спочатку здивувалася, але потім усвідомила, що з нею сталося. «Я знаю, що була мертвою кілька годин», — розповідає Амареч Амече.

І все ж Господь ще не закінчив історію Амареч. Цинікам було кинуте виклик: Господь вчинив у селі ще одне чудо. Через три дні Амареч Амече знову, здавалося, прогнала бій зі СНІДом і голодом. 24 вересня о шостій вечора серце Амареч знову перестало битися. Айлі розповідає про дивний епізод: «Члени сільської церкви Омо, її близькі і сусіди — реальні свідки...

її дихання зупинилося, вона не рухалася, і люди зібралися оплакувати її...»

Цього разу Амареч залишалася в такому стані чотири години — удвоє довше, ніж першого разу. Але ця війна належала Христу. Амареч знову почала дихати...

«Господь додав більше часу до мого життя. Мені нікому допомогти, я знаю, але у всіх цих обставинах Господь вчинив велике в моєму житті. Ви всі свідки того, що сталося. Моліться, щоб я жила так, як до вподоби Господу, і Господь давав мені хліб насущний», — говорить сама Амареч.

«Її свідчення торкнулося життя багатьох», — розповідає Айлі. Коли її запитали, чи є хто-небудь в селі, хто не вірить, що ці два випадки — справа рук Божих, Айлі відповіла: «Немає. Навпаки, ті, які не були християнами, віддали славу Богові і сказали, що наш Бог справді великий. І багато з них вирішили йти за Богом, Котрий дає життя».

Айлі переповнена радістю від того, що звершив Господь в їхньому селі через Амареч Амече. Але вона розуміє, що попереду їх чекає нелегка праця. «Тут тільки одна школа на 200 тисяч чоловік. Є сотні сиріт. Нам потрібні волонтери, щоб допомагати працювати з ними. Я щоденно молюся, щоб нашому служінню допомогли», — говорить Айлі. Підтримаймо її в молитві.

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ В ГОСПОДІ, ШАНОВНІ НАШІ ЧИТАЧІ!

2011 рік ось-ось закінчиться. Тому просимо подбати про передплату газети на наступний рік.

Вартість пересилання одного примірника — 60 грн. за рік. Вартість пересилання від 19 (0,5 кг) до 78 (2 кг) примірників залежатиме від кількості примірників — з розрахунку 3 грн. (три гривні) за примірник.

Рекомендована кількість замовлення:

- ✓ 19 примірників;
- ✓ 38 примірників;
- ✓ 78 примірників.

Проте ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

ПРИМІТКА. Місія випускає, окрім часопису «За євангельську віру», газету «Вірую». Щоб не виникло непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. Божих благословень вам!

Редакція.

ХРИСТІЯНИ З 50 КРАЇН ОБ'ЄДНАЛИСЯ В МОЛИТОВНОМУ СЛУЖІННІ «НАДІЯ НА ТВОРЦЯ»

Керівник Tearfund Бен Ніблетт закликає: «Необхідно, аби світові лідери вжили необхідних і своєчасних заходів у боротьбі із наслідками зміни клімату і забезпечили їх належне фінансування, щоб допомогти бідним людям адаптуватися і розвиватися на потрібній основі».

Служіння «Надія на Творця» закликає Церкву об'єднатися в молитві до Бога із проханням захистити людей від часто непередбачуваних наслідків зміни клімату, викликаних бездумним ставленням багатих світу цього до земних ресурсів.

День молитви пройшов перед початком переговорів про наслідки клімату, які відбудуться під егідою ООН в Дурбані наприкінці листопада.

Tearfund закликає світових лідерів обговорити і затвердити фінансування проєктів, спрямованих на надання допомоги країнам, що розвиваються, щоб пом'якшити вплив зміни клімату.

Ніблетт також сказав: «Ми просимо християн всього світу приєднатися до нас в молитві, закликаючи до мудрості у проведенні глобальних заходів для захисту Божого творіння».

CNL-NEWS.

Християнська поштова служба «Відкрита книга»

Останню книгу Д. Вілкерсона, а також богословську, історичну, художню та іншу християнську літературу та аудіо-відеопродукцію

МОЖНА ЗАМОВИТИ:

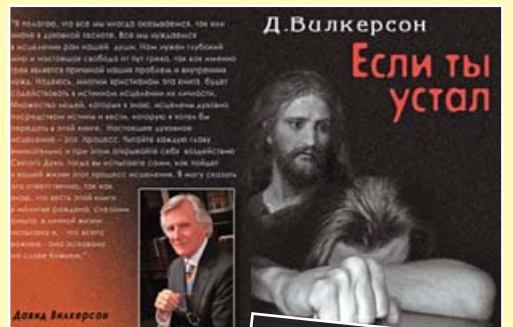
* написавши нам за адресою:
Сидяга Надія,
а/с 387, м.Тернопіль, 46011
* зателефонувавши:
(0352) 43-56-63,
097 59 35 933
* електронною поштою:
sidaga@ukr.net
Оплата:

* на пошті —
електронним переказом за адресою:
Сидяга Надія Іванівна, а/с 387, м.Тернопіль, 46011
* у банку — на рахунок банку «Аваль»:
БАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ,
МФО 380805, р/р 26006154613, код 2457002115,
ПП Сидяга Олексій Олексійович.

А ще ви можете замовити безкоштовний каталог, що містить:

- * прайс книг з новинками літератури
- * прайс християнської атрибутики
- * прайс аудіопродукції
- * прайс нових християнських фільмів DVD та AVI (для комп'ютера) форматів

УВАГА: уперше в Україні — бібліотека електронних християнських книг!

«НАЙРІДНІШИЙ»... ТЕЛЕВІЗОР?

Вчителька початкових класів якось попросила дітей написати твір про те, що б вони хотіли, аби Бог зробив для них. Коли вона перевіряла вчорашні учнівські роботи, один твір її прикро вразив. До кімнати увійшов її чоловік і побачив, що вона плаче.

— Що трапилося? — запитав він.

— Читай, — відповіла вона, простягнувши твір одного хлопчика.

«Господи, сьогодні прошу Тебе про щось особливе: перетвори мене на телевізор. Я хочу зайняти його місце. Хочу жити, як живе телевізор в нашому домі. Хочу мати особливе місце і збирати всю сім'ю навколо себе. Щоб мене слухали, не перебивали і не задавали питань, коли я щось кажу. Хочу бути в центрі уваги. Хочу, щоб мною займалися, як займаються телевізором, коли він перестає працювати. Хочу бути в товаристві тата, коли він, втомлений, повертається додому. Щоб моя мама, замість того, аби ігнорувати мене, йшла до мене, коли залишається сама і сумує. Хочу, щоб хоч інколи мої батьки залишали все і проводили хоч трохи часу зі мною. Боже, я

не прошу багато... Я лише хочу жити, як живе будь-який телевізор».

— Жак! Бідний хлопчик! — вигукнув чо-

ловік вчительки. — Що ж це за батьки такі?

Вона зі сльозами на очах відповіла:

— Це твір нашого сина...

СЛУЖИТИ МОЖУТЬ ВСІ

З 11 до 13 листопада в смт. Берегометі Чернівецької області проходила конференція для християн за вадами слуху. Участь у ній взяли делегати з Івано-Франківська, Краматорська, Харкова, Дніпропетровська, Трускавця, Кам'янця-Подільського, Чернівців, Рівного, Слав'янська.

Організована конференція з ініціативи диякона церкви «Вефіль» з м. Чернівців Андрія Княгницького, який відповідає за служіння з нечуючими людьми. Ціль заходу — сприяти духовному зросту християн, заохотити їх до праці на ниві Божій.

Організатори висловлюють щире подяку церкві ХВС «Вефіль», а також всім добрим людям за матеріальну і духовну підтримку у проведенні конференції.

Наш. кор.

№ 11 (86) Виходить щомісяця
ЛИСТОПАД 2011 р.

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726